

РЕШЕНИЕ

№ 262

гр. Пловдив, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева
като разгледа докладваното от Величка П. Белева Въззивно гражданско дело
№ 20235300503218 по описа за 2023 година

Въззивното производство е образувано по жалба на ищцата по спора В. Л. Д., ЕГН –
***** срещу Решение № 4018 от 09.10.2023 г. по гр.д. № 8695/2022 г. на РС –
Пловдив, с което е отхвърлен предявеният от въззивницата срещу ЕОС МАТРИКС ЕООД,
ЕИК 131001375 установителен иск по чл. 439 ал. 1 от ГПК – за признаване за установено, че
Д. не дължи на дружеството на основание изтекла погасителна давност сумите **5 755, 18 лв.**
– главница по договор за потребителска карта от 26.08.2010 г.; **564, 85 лв.** – договорна лихва
за периода 26.09.2010 г. – 19.01.2011 г.; **177, 23 лв.** – наказателна лихва за период 26.10.2010
г. – 19.12.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 05.01.2012 г. и
531,90 лв. разноски – събирането на които суми е предмет на изп.д. № *** г. по описа на
ЧСИ М.К. по издаден по ч.гр.д. № 42/2012 г. на РС – Пловдив въз основа на Заповед за
изпълнение Изпълнителен лист от 10.01.2012 г..

За постановяването на този резултат районният съд е приел, че погасителната давност
е петгодишната такава по чл. 117 ал. 2 от ЗЗД, а началният ѝ момент е последното
извършено по предходно образуваното за вземанията изпълнително дело № *** г. по описа
на ЧСИ М. К. изпълнително действие от дата 27.01.2018 г., съответно към датата на
образуването на изп.д. № *** г. за същите вземания – 19.05.2022 г., давността не е изтекла.

Въззивникът твърди горните изводи на съда да са неправилни поради нарушение на
материалния закон. Настоява, че началният момент на давностния срок в случая е датата
23.01.2015 г. / когато вискателят е поискал извършване на опис на движими вещи на
длъжника /, евентуално датата 10.03.2016 г. / когато ответното дружество е депозирало
молбата си за конституиране като вискател на основание договора за цесия /, като в
продължение на две години след тези дати изпълнителни действия, годни да прекъснат
перемпцията и давността не са искани и като така изп. дело № *** г. е перемирано ex lege на

23.01.2017 г., евентуално на 10.03.2018 г. Съответно към образуването на изп.д. № *** г. – датата 19.05.2022 г., погасителната давност е изтекла, като по отношение на лихвите тя е 3 – годишната такава по чл. 111 б. „в“, от ЗЗД, а не 5 – годишната по чл. 117 ал. 2 от ЗЗД – както неправилно е приел съда. В тази насока са развити съображения, че заповедта за изпълнение не е съдебно решение, установяващо вземането със сила на пресъдено нещо след проведен за него състезателен исков процес. Пзовава се и представя съдебна практика в този смисъл.

По така изложените доводи се пледира за отмяна на обжалваното решение и уважаване на иска. Претендират се направените деловодни разноски.

Не са заявени доказателствени искания.

От въззиваемата страна е депозиран отговор за неоснователност на жалбата. Поддържа, че давностния срок в случая е 5 години, че давността се прекъсва с всяко поискано действие по принудително изпълнение, независимо че искането е депозирано след изтичане на 2 – годишния срок по чл. 433 ал. 1 т. 8 от ГПК и независимо дали по него е образувано или не ново изпълнително дело. Пзовава се на съдебна практика на ВКС в тази насока – Решение № 37/24.02.2021 г. по гр.д. № 1747/2020 г. ; Решение № 60 282/19.01.2022 г. по гр.д. № 903/2021 г.; Решение № 3/04.02.2022 г. по гр.д. № 1722/2021 г., като цитира изложените в тези актове доводи, че: перемпцията и погасителната давност са различни правни институти, с различни правни последици / първият не изключва принудително изпълнение досежно вземането, а вторият го изключва /; искано действие по принудително изпълнение не може да бъде отказано от съдебния изпълнител, съответно той е длъжен да го извърши, като в случай, че изпълнителното дело е перемирано следва по искането да образува ново дело, по което да го извърши и образуването на новото изпълнително дело е единствената правна последица на настъпилата перемпция; новото искане на свой ред прекъсва течението на погасителната давност - независимо дали във връзка с него съдебният изпълнител е образувал или не е образувал ново дело, съответно необразуването на ново дело по искането е без значение за давността.

По така изложените доводи се пледира за потвърждаване на обжалваното решение. Претендират се разноските за въззивното производство.

Не са заявени доказателствени искания.

Съдът установи следното:

Производството пред районния съд е образувано по иск с правно основание чл. 439 ал. 1 от ГПК - за признаване за установено в отношенията между страните че ищецът В. Л. Д., ЕГН – ***** не дължи на ответника ЕОС МАТРИКС ЕООД, ЕИК 131001375 вземанията по Изпълнителен лист от 10.01.2012 г., издаден въз основа на Заповед по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № № 42/2012 г. на РС – Пловдив както следва: сумите **5 755, 18 лв.** – главница по договор за потребителска карта от 26.08.2010 г.; **564, 85 лв.** – договорна лихва за периода 26.09.2010 г. – 19.01.2011 г.; **177, 23 лв.** – наказателна лихва за период 26.10.2010 г. – 19.12.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 05.01.2012 г. и **531,90 лв.** разноски – събирането на които суми е предмет на изп.д. № *** г. по описа на ЧСИ М.К..

Възведеното основание за недължимост е изтекла за вземанията погасителна давност, погасяваща правото на кредитора да претендира принудително изпълнение за тях.

Ищецът твърди, че за вземанията е образувано изп.д. № *** г. на ЧСИ М. К., рег. № ***, че в периода от януари до юли 2013 г. вследствие удържки от трудово възнаграждение на длъжницата е постъпила сума в общ размер от 393, 90 лв., от която на вискателя са преведени 342,96 лв., с които са погасени вземанията за разноски в изпълнителното производство. Следващото и последно поискано от вискателя изпълнително действие по

делото е от 23.01.2015 г. / искане за опис на движими вещи в дома на длъжницата – неизвършен от ЧСИ /, като заместването на първоначалния взыскател с настоящия такъв ЕОС МАТРИКС ЕООД на основание договор за цесия - извършено на 10.03.2016 г., не е изпълнително действие, имащо за последица да прекъсне давността, тъй като с молбата си по чл. 429 от ГПК дружеството не е поискало извършване на изпълнителни действия. Така, на основание чл. 433 ал. 1 т. 8 от ГПК изп.д. № *** г. е прекратено ex lege на 23.01.2017 г., независимо че съдебният изпълнител е постановил прекратяването му на 19.05.2022 г. Ново изпълнително дело за процесните вземания взыскателят образувал на 19.05.2022 г. – при същия ЧСИ под № ***/*** г., но към тази дата всички вземания по изпълнителния лист са погасени по давност, като се поддържа, че за главницата давностния срок е 5 години / чл. 110 от ЗЗД /, а по отношение на лихвите - 3 години / чл. 111 б. „в“, ЗЗД /. Поддържа се, че дори и да се приеме за прекъсващо давността действието по чл. 429 ал. 1 от ГПК от 10.03.2016 г., то към 19.05.2022 г. погасителната давност за вземанията е също изтекла, съответно е погасено на това основание правото на ответното дружество да претендира принудително изпълнение за тях по новообразуваното изп.д. № *** г. на същия ЧСИ.

В подкрепа на твърденията си представя по делото заверени копия на документи от изп.д. № *** г. на ЧСИ К., в т.ч. и молбата на ЕОС Матрикс ЕООД за конституирането му като взыскател вместо първоначалния такъв Юробанк България „АД на основание договор за цесия. В молбата не се съдържат искания за извършване на изпълнителни действия.

Ответникът е депозирал отговор за неоснователност на иска. Възразил е, че последното изпълнително действие по перемираното дело е от дата 27.01.2018 г., за което се позовава на отбелязванията на ЧСИ на гърба на изпълнителния лист. Не е посочил какво е това действие, конкретизирането му не се съдържа и в направеното отбелязване от ЧСИ. В тази връзка е изискал прилагане по делото на изп.д. № *** г. на ЧСИ К., по искането му районният съд не се е произнесъл, съответно това изпълнение не е приложено, приложено е в препис новообразуваното и висящо понастоящем изп. д. № *** г. на същия ЧСИ. Развива доводи, че давността се прекъсва с всяко поискано изпълнително действие, независимо че искането за него е направено след срока по чл. 433 ал. 1 т. 8 от ГПК. Оспорва началният момент на погасителната давност да е датата 23.01.2025 г., в която насока поддържа възражения, че до постановяването на *ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК* се прилага задължителното разрешение по ППВС № /1980 г., според което до прекратяване на изпълнително дело за вземанията по него не тече погасителна давност, съответно новата погасителна давност започва да тече от последно извършеното изпълн. действие от датата на постановяване на *ТР № 2/2015 г. на ВКС, ОСГТК*, тоест *от 26.06.2015 г.*, от която дата отпада задължителното тълкуване по ППВС № 3/1980 г. – в който смисъл здадължителното разрешение, дадено с *ТР № 3/28.03.2023 г. на ВКС, ОСГТК*.

При дължимата служебна проверка по чл. 269 изр. 1 от ГПК настоящата инстанция намира решението за валидно и допустимо. При проверката за неговата правилност – във връзка с възведените оплаквания съгласно чл. 269 изр. 2 от ГПК намира същото за неправилно.

По делото е безспорно установено издадена в полза на Юробанк България АД срещу ищцата по ч.гр.д. № 42/2012 г. на РС – Пловдив Заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 от ГПК № 131/09.01.2012 г. и Изпълнителен лист от 10.01.2012 г. за процесните вземания / главница, договорна лихва, наказателна лихва и законната лихва върху главницата/, произтичащи от договор за банков кредит, както и че за тези вземания е образувано изп.д. № *** г. на ЧСИ М.К..

Това изпълн. дело не е представено, но между страните няма спор, че на основание договор за цесия Юробанк България АД е заменена като взыскател от Еос Матрикс ЕООД, както и че делото е прекратено поради перемпция с акт на ЧСИ от 07.03.2022 г. – като в тази насока са и представени към исковата молба заверени преписи от документи по изпълн.

дело. Няма спор също така, че с ПДИ на ищцата Д. – длъжник по изпълнението, е била връчена Заповедта по чл. 417 от ГПК, която не е депозирала възражение по чл. 414 от ГПК за недължимост на вземането, както и не е предявила иск по чл. 424 ал. 1 от ГПК в срока по чл. 424 ал. 2 от ГПК.

Няма спор и е установено, че вискателят ЕОС Матрикс ЕООД – ответник по спора е образувал при същия ЧСИ ново изпълнение на 19.05.2022 г. – изпълн. дело № *** г. на ЧСИ М. К. – приложено по първоинстанционното дело, по което са предприети действия за принудително събиране на вземанията, поискани с молбата по чл. 426 от ГПК за образуването му.

Първият спорен между страните въпрос е за датата на последното извършено по перемираното дело изпълнително действие.

Съдът, с оглед събраните по делото доказателства и във връзка с лежащата върху всяка от страните доказателствена тежест намира, че последното изпълнително действие по перемираното дело е твърдяното от въззивника – ищец искане на вискателя Юробанк България АД за извършване на опис на движими вещи на длъжницата в дома ѝ от дата 23.01.2015 г. Молбата по чл. 429 ал. 1 от ГПК от 10.03.2016 г. / уважена с Разпореждането на ЧСИ от 14.03.2016 г. / не съдържа искане за прилагане на способ за принудително изпълнение, поради което същата не съставлява изпълн. действие, годно да прекъсне перемпцията и давността – съгласно задължителните разяснения по този въпрос, дадени в т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. Действително, на гърба на изпълнителния лист при връщането му на вискателя след прекратяването на делото е направено отбелязване от ЧСИ за датата на образуване на делото и датата на прекратяването му на основание чл. 433 ал. 1 т. 8 от ГПК, както и че *последно изпълнително действие/молба е от дата 27.01.2018 г.* Доколкото обаче липсва отразяване какво е съставлявало това действие/молба и с оглед т. 10 на казаното ТР № 2/2015 г. не може да се приеме прекъсване на погасителната давност на тази дата – както неправилно е приел районния съд. Спирането и прекъсването на давността са в доказателствена тежест на кредитора - указано на ответника с доклада по делото. Той не е представил доказателства какво изпълн. действие е поискано/извършено на 27.01.2018 г. по перемираното дело, не е възразил че първостепенния съд не се е произнесъл по искането му за прилагане на това дело, в отговора по чл. 263 от ГПК и до приключване на производството пред въззивния съд не е заявил искане за неговото прилагане в хипотеза на чл. 266 ал. 3 от ГПК.

Относно началният момент на новата погасителната давност в случая. Възражението на въззиваемия, че нова погасителна давност не тече за вземания, предмет на изпълн. дела, образувани преди 26.6.2015 г. - приемането на ТР № 2/2015 г., тъй като до тази дата действа задължителното тълкуване по ППВС № 3/1980 г. е основателно. Съгласно ТР № 3/28.03.2023 г. на ВКС, ОСГТК давността за тези вземания / предмет на изп. дела, образувани преди 26.6.2015 г. / започва да тече съгласно ТР № 2/26.06.2015 г. – тоест от датата на последно предприетото изпълнително действие, от приемането на ТР № 2/2015 г., от който момент отпада действието на ППВС № 3/1980 г. Следователно, началният момент на новата погасителна давност в случая е не твърдяната от въззивника – ищец дата 23.01.2015 г., а *датата 26.06.2015 г.*, но тъй като от тази дата до датата 26.06.2020 г. изпълнителни действия не са искани/извършвани по изп.д. № *** г., то правото на принудително изпълнение за процесните вземания е погасено по давност към 19.05.2022 г. - датата на образуване на изп.д. № *** г. на ЧСИ, рег. № ***.

Относно срока на новата погасителна давност настоящия съд намира, че тя е 5 годишна за всички вземания – на основание чл. 117 ал. 2 от ЗЗД. В тази насока се споделя практиката на ВКС / *изразена в Решение № 118/7.7.2022 г. по гр.д. № 4063/2021 г. на ВКС, Трето г.о.; Решение № 6/21.01.2016 г. по т.д. № 1562/2015 г. на ВКС, Първо т.о.; Решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр.д. № 1722/2021 г. на ВКС, Четвърто г.о.; Определение №*

50 217/28.04.2023 г. по гр.д. № 849/2022 г. на ВКС, Четвърто г.о./, според която давността по чл. 117 ал. 2 от ЗЗД се прилага както когато вземането е установено с влязло в сила съдебно решение, така и когато е установено с влязла в сила заповед за изпълнение. Защото влязлата в сила заповед за изпълнение установява с обвързваща страните сила, че определеното по основание и размер вземане съществува към датата на изтичане на срока за възражение по чл. 414 от ГПК. След изтичането на този срок и на срока по чл. 424 ал. 2 от ГПК за длъжника не съществува искова защита досежно вземането по заповедта на основания, настъпили преди издаването ѝ, поради което настъпилията стабилитет на влязлата в сила заповед за изпълнение – в случая за незабавно изпълнение, е съответен на силата на пресъдено нещо на съдебното решение.

Предвид изложеното искът за недължимост на процесните вземания поради погасено по давност право на принудително изпълнение за тях е основателен и се уважава, след отмяна на обжалваното първоинстанционно решение за отхвърлянето му.

С оглед този инстанционен резултат, на въззивницата се присъждат разноси по делото за двете инстанции, които са в размер на 1 274 лв. / 1 000 лв. възнаграждение за един адвокат и 274 лв. ДТ / за първоинстанционното производство и 140, 58 лв. – заплатена за въззивното производство ДТ.

На адвокат М. се присъжда възнаграждение по чл. 38 ал. 2 вр. ал. 1 т. 3 от ЗА за изготвяне на жалба и осъществяване на процесуално представител на въззивницата пред ОС – Пловдив. Съдът го определя в размер на 1 000 лева.

И съдът

РЕШИ:

Отменя Решение № 4018 от 09.10.2023 г. по гр.д. № 8695/2022 г. на РС – Пловдив, с което е отхвърлен предявеният от В. Л. Д., ЕГН – ***** срещу ЕОС МАТРИКС ЕООД, ЕИК 131001375 установителен иск по чл. 439 ал. 1 от ГПК – за признаване за установено, че Д. не дължи на дружеството на основание изтекла погасителна давност сумите **5 755, 18 лв.** – главница по договор за потребителска карта от 26.08.2010 г.; **564, 85 лв.** – договорна лихва за периода 26.09.2010 г. – 19.01.2011 г.; **177, 23 лв.** – наказателна лихва за период 26.10.2010 г. – 19.12.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 05.01.2012 г. и **531,90 лв.** разноси – които суми предмет на принудително изпълнение по изп.д. № *** г. по описа на ЧСИ М.К. по издаден по ч.гр.д. № 42/2012 г. на РС – Пловдив въз основа на Заповед за незабавно изпълнение № 131/9.01.2012 г. Изпълнителен лист от 10.01.2012 г., **вместо което Постановява:**

Признава за установено, че В. Л. Д., ЕГН – ***** **не дължи** на ЕОС МАТРИКС ЕООД, ЕИК 131001375 сумите **5 755, 18 лв.** – главница по договор за потребителска карта от 26.08.2010 г.; **564, 85 лв.** – договорна лихва за периода 26.09.2010 г. – 19.01.2011 г.; **177, 23 лв.** – наказателна лихва за период 26.10.2010 г. – 19.12.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 05.01.2012 г. и **531,90 лв.** разноси – които суми предмет на принудително изпълнение по изп.д. № *** г. по описа на ЧСИ М.К. по издаден по ч.гр.д. № 42/2012 г. на РС – Пловдив въз основа на Заповед за незабавно изпълнение № 131/9.01.2012 г. Изпълнителен лист от 10.01.2012 г. – *поради погасено по отношение на тези вземания право на принудително изпълнение на основание изтекла погасителна давност.*

Осъжда ЕОС МАТРИКС ЕООД, ЕИК 131001375 да заплати на В. Л. Д., ЕГН – ***** разноси по делото за две инстанции в размер на 1 414, 58 лв. / хиляда четиристотин и четиринадесет лева и петдесет и осем стотинки/.

Осъжда ЕОС МАТРИКС ЕООД, ЕИК 131001375 да заплати на адвокат С. П. М., вписан в АК – ***, с л. № *** възнаграждение по чл. 38 ал. 2 вр. ал. 1 т. 3 от ЗА в размер на 1 000 / хиляда / лева.

Решението може да се обжалва пред Върховен Касационен Съд в едномесечен срок от връчването.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____